

Az idő szárnyán Jacsmenyik József festőművész köszöntése születése napján, a fél évszázad küszöbének átlépésekor

„Se nem hosszú, se nem rövid, hanem a tárgyhoz mért beszédre van szükség” – írja Platón. S írja még azt is: „...az ember hasonlónak válik ahhoz, amiben gyönyörködik...”. Elmélkedni mértéktelenül az időnek múlásáról, annak gyors szárnyacsapkodásáról lehetne, ám inkább gyönyörködni tessék! Arctól tájig, tájtól arcig, oda s vissza keresgélhet a tekintet, mint ki múltba merülve utazik, ott bent, szépet ígézve. S a látszat mögötti történések keretét mindig a gyors idő adja, változó akarásával formálja a képet. Aki lát, észreveszi, mint múlik minden, s hogy forgácsolódik le végül a fölösleges, elhullik a semmitmondó, tovaillan a végtelen űrbe, pornak. Majd a teremtés, ha úgy akarja, a porból megint újat elevenít, ám addig kerengés minden, körbe az időben. Ki embernek születik, s tehetőséggel áldja-veri az Isten, annak még nehezebb. Látva, nem hiába van minden, tudja a dolgát, teszi is, makacs anyagot szelídítve felviszi arcát a tájnak gyenge ecsettel. Útjait járva belebotlik a fénybe, bezárva szemébe elteszi azt, s mikor emlékként újra kibukkan, már képe az, kíván vásznat, teret s időt megmaradásra. Barátjának tart engem a festő, s mi kell ennél nagyobb dicsőség? Mérhetetlen földi vagyont nem gyűjtünk, a minden mulandó nem szorít minket. Ki tud a fényvel játszani úgy, hogy a játék végül őt emeli el a földtől meleg árnyékok, ívek küszöbén tovalépni a szürke mából? Csak a festő! Én szeretem, ha égnék a meleg színek, ha lobog a fának lombja,

arcot kap a város, lelket az utca. Nem tudja a földi halandó ügyse, mikor intenek rá le az istenek úgy, hívó szavukra, hogy hallgatni kelljen. Hát mindig teszi dolgát, egyszerűen, méltón az emberi léthez. Igazat kereső álmódzóként. Mert elszalad tíz, húsz, ötven s száz év, s kinek ki van az mérve, az mégis marad, mert úgy tett, hogy kívánva volt. A barátság hídján állva mondani merném, jó hogy e képek közt emberi arcokat látok. Tartson ki hittel mindenki maga belső tájain, míg nézi e képsort itt ma. Mert mi fontosabb önmagunknál? A halhatatlanságot nem kanállal mérik. Minden pillanatodban tégy úgy, hogy nem tudod, lesz-e még másik! Ha így lesz, megérted, mitől olvadnak a színek oly békés vonalakká, mért kell megfogni újra és újra ecseteknek végét. Nézz ki magadból, engedd úgy beleszólni kicsit a képnek élő pillanatját a mába, hogy tudod, mily kicsi vagy s az idő tart csak örökké. De pillanatokból áll ez, nem hagyhatod elfutni bambán, nem befogadva a szépet. Így legyen végig, életed színeit őrizd és lesd meg, a végtelen álom mint figurázza játszva újra a megszokott utcák képét. S ha nem megy csak úgy, bátorítás nélkül, nézdd csak a képet, mi itt villan most is elő. Játsszunk, keresve a régit, látva az újat ötven képen, félszázadot látott festő szemével. Legyen jó sors vezetője a barátoknak, egészség, jó bor, fények koszorúzzák s béke!

Isten éltesse a festőt, adva neki kedvet soká még festeni tájat, arcot, időket, deríteni kedvünk jobb mezők látványával, igazán!*

Szászi Zoltán

*Elhangzott Jacsmenyik József kiállításának megnyitóján, Rimaszombatban, 2007. július 19-én, a Városi Művelődési Központ Ganevia Galériájában.

A jubiláns közepén • Szekeres Éva felvétele